

aug. 9. sz.

Tekintetes

id. Szimonyey János

Vasváry kármester,

az egyetemi könyvtárban.

41 793/234

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

①

Tscheels Uram!
A tarca rövid leven, a dhatom
mar halnap (serdan.) Köfönim.
Ide tarom ar utalvanjt, hogy a 10
peldanjt ingyen jutgált arval ti.

Gegei szívesessel.

4 1793/437

Vadnay Károly
országgyűlési képviselő.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

Vadnai Harry

dec. 8. 87.

Tekintetes

ll. id. Szinyei József
urnak.

Vadnai

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

(Egyetemi Könyvtár.)

44 793 / 238

Tipsels Uram!

Oh "Ille's apó sörse'nete" "cunú"
 funn behely fordita's aist járó öfheget we
 zaruva, vasyuk.

öfinsé sphereleneel

Vadnait' ^{ároly}

Brest, 1887. dec. 8.

Eol. sept. 5. 98

Budapest, 1898. sept. 5. (3)

Mélyen tisztelt Uram!
Hedves Barátom!

Mit nem adnék érte, ha pontos adattal felelhetnék most kapott levelébe foglalt kérdésére.

Legalább hedves alkalmam nyílnék egy kicsi részt lesörlesztesni ama mindig, vesén nyugvott irodalomtörzsének kölcsönölnél, melyekkel néhány emlékbücsűdem anyagának készítéséhez járulni legyeskedett.

De az én letéti bankom, az emlékező" se: heesség, ma már gyöngén fűt, mivelhogy gyöngelábon áll.

Árhogy töröm a fejemet: nem bírok visszaemlékezni a Keine = fordító Kovari Lajos nevére és működésére. Azt is, hogy nehem olyan latta 1865: dike Keine = kövését, csak most, az én értesítéséből tudtam meg. Arróban még az ily ajánlások nem mindig a személyes ismeretség pályáshozzából erednek. Én soha nem írtam bá: laha Keine-ről s lehet, hogy valamelyik cikkem, fordította a fordítót, hogy fordításait nehem, irodalmi közös rokonságnak révén ajánlja.

Az bizonyos, hogy személyesen nem ismerem, átlá: tettezésben nem álltam vele, mert különben nem felejtettem volna el.

A kiadók közül is az egyik: a Kolosi Geira neve teljesen ismeretlen elöttem. A másikat, a Tamási: Jován nevét illeszkedik, úgy remélik elöttem, hogy egy ilyen, vagy Tamásfy nevű dulgovistárram volt a Dunántulról, alkalmat: sint Székesfehérvárról, de ez is csak nagyon ingadozó emlékező.

Talán a fűzet megjelenési helye s a
nyomtató intézet cseréje után lehetne a
Kojari Lajos ki- és hol-léte után nyu-
morni. Az öreg Berecz Károly, ki az öre-
ges években legszűbbet fordított Keine-
ből s meglehetősen nyilván tarzotta em-
lékeseiben a Keine-fordítását, talán
a nevet sem felejtette el. O jelenleg
Miskolcon (a Palóczy-utrában) lakik,
s lehet, hogy tőle valamit e tekintetben
is még lehetne tudni. De, természetesen,
ez is csak feltételezés, mert nem minden öreg
ur bír az emlékező-készség ama szerénység
és rejtő adományával, mely Nagyságodat
annyi nagyhatalmi emléktől hiadással
segítette.

Magamat nagybecsű rokonsághoz
ajánlva, vagyok, amíg csak élök

legmélyebb köszönettel,
egyszer hirtelen s évszázad óta
irodalmi baktárva;

Vádray Károly

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

Mostani lakásom: VII. ker. Miska-utca, 8. sz.

Eöb. okt. 27. 900
(4)

Vadny k'orly

Mélyen tisztelt barátom!
Hedves kartársam!

Soh'rt nem adnám, ha reggel kapott
becses levelére Litzkai Andorról
adatokat küldhessenék, mert ezzel — leg-
alább his részemben — viszonozhatnám a
mindig szívesen nyújtott utbaigazitást,
valahányszor irodalmi munkásságomhoz
mélyen tisztelt Barátom Uram gyakran
tudásához és jegyzeteihez fordulni
bátorkodtam. Továbbá örömemre szul-
gálna, bár csak néhány sornyi adattal
is járulni ahhoz a rengeteg tárhoz,
melyet évek óta oly példánul szolgáló
lelkiismeretességgel és — a szalmelán-
gok földjén — majdnem kivételes kitar-
tással készít.

De — fájdalom — mitsem tudok Litzkai
Andorról. Az bizonyos, hogy se nem is-
mertem, se műveit nem olvastam. Mert mi-
kor arul Heckenastnál és a „Nővilág”
ban megjelentek, gyakran voltam távol a
fővárostól. Az első nyorvággyűlésen, mi-
dön atyám is képviselő volt, a hírléledt

reményvég engemet is úgy élesett, hogy akkoriban többet olvastam államtudományi és történetlő-elméleti munkákat, mint regényt; utóbb pedig hűvös ideig utartam külföldre, hol száműzöttéim felkérésére közben egyebet kellett művelnem, mint a szépirodalmi termékeink figyelemmel kísérését; továbbá ez időben nősültem meg. Természetes tehát, hogy én ez időtáj nyugtalanságai ki-kiszárhenszettek a szépirodalmi tevékenységből.

Így történt, hogy noha az én első regényem kiadása is Keckenast volt, a "Nővilág"-nak is dolgozó-társam voltam: soha akkori kiadásuk és közlésük környén kibírhathatta máskor mindig elég éber figyelmemet.

Hogy Nagy Miklós és Karár Emil sem tudnak Litkairól, onnan lehet, hogy az a Keckenast = nyomdával és Vajda Jánosossal 1864 után juthattak belsőbb kapcsolatba.

Olyan élő emberhez kellene tehát fordulni, ki a hatvanas évek elején a nyomdával és a "Nővilággal" szorosabb összeköttetésben állt.

Ilyet én kettőt tudok. Egyik Vértesi Arnold, ki a "Nővilág" állandó segédlektorjaként: Bús Vitéznek, a már elhalt Matkovics Bálnak, folytonosan intim barátja volt. Talán ő mondhat valamit Litkairól is. Ver-

tesi fia: Jenő — úgy tudom — a múzeumi könyvtárnál szolgál, s noha most önállóan szolgálataat végez, asyát kiderítheti.

A Keckenast = nyomdával is Vértesi Arnold akkoriban kapcsolatban állt, valamint Áldor Imre is, ki jelenleg középiskolai tanár valamelyik vidéki városban. (Melyikben? — arra valamelyik tanúgyakoztárban felelet található.)

Ez ha ez uton sem lehetne eredményhez jutni: segítségre a hírlapokban körre teendő kérdésközlés. Ott, ahol Litkai élt, valószínűleg valonakul és ismerősökhöz ma is ír: emlékezhessenek még rá. Szűkebb körben tartóbb az emlékezet.

Hogy ilyen gyorsan írtam egy rövid levelekre: annak kérem tulajdonítani, hogy nagyon szeretném, ha legalább per napszámhoz juthatnék, midőn arról direkte szolgálni képes nem vagyok.

Baráti üdvöletét küldi

összente tisztelője:

Vadnay Kálmán

Budapest, VII. k. Diósa-utca, 8. sz.

1900. október 26.

Vadnay Károly

(5)

Mélyen tisztelt Uram, Barátom!

Szívem mélyéből veszek részt abban a nagy bánatban, mely nemcsak szívét érte, elszórttatván mellőle a nemes lény, ki férjének hosszú időn áldása, hasznos munkásságának serkentője, gyermekeinek gondos anyja, unokáinak öröme volt.

A vigasz szava meddő ily bánatban. Nem is terhelem azzal, csupán vesztegében érzett részvétemet fejezem ki, azzal a hő ahajtásommal, vajha mentül boldogitabb hárpütléist találjon, jóra, szépre, nemesre nevelt derék fiainak gyümölcsöző életében, kedves unokáinak háborítlan fejlődésében s abban a becses munkásságban, melyzel Nagypárod annyi érdemet és köztisztéletet szerzett.

Egykor kezünkben fegyverrel, utóbb és most könyvvel lévén baktárval, egész szívvel osztom bánatában

igaz tisztelője:

Vadnay Károly

Budapest, 1901. jan. 5.

41793/244